KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

SUPEREDICE

VĚŠTBA MODRÉ HVĚZDY

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci SUPEREDICE: Věštba Modré hvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci – SUPEREDICE: Věštba Modré hvězdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

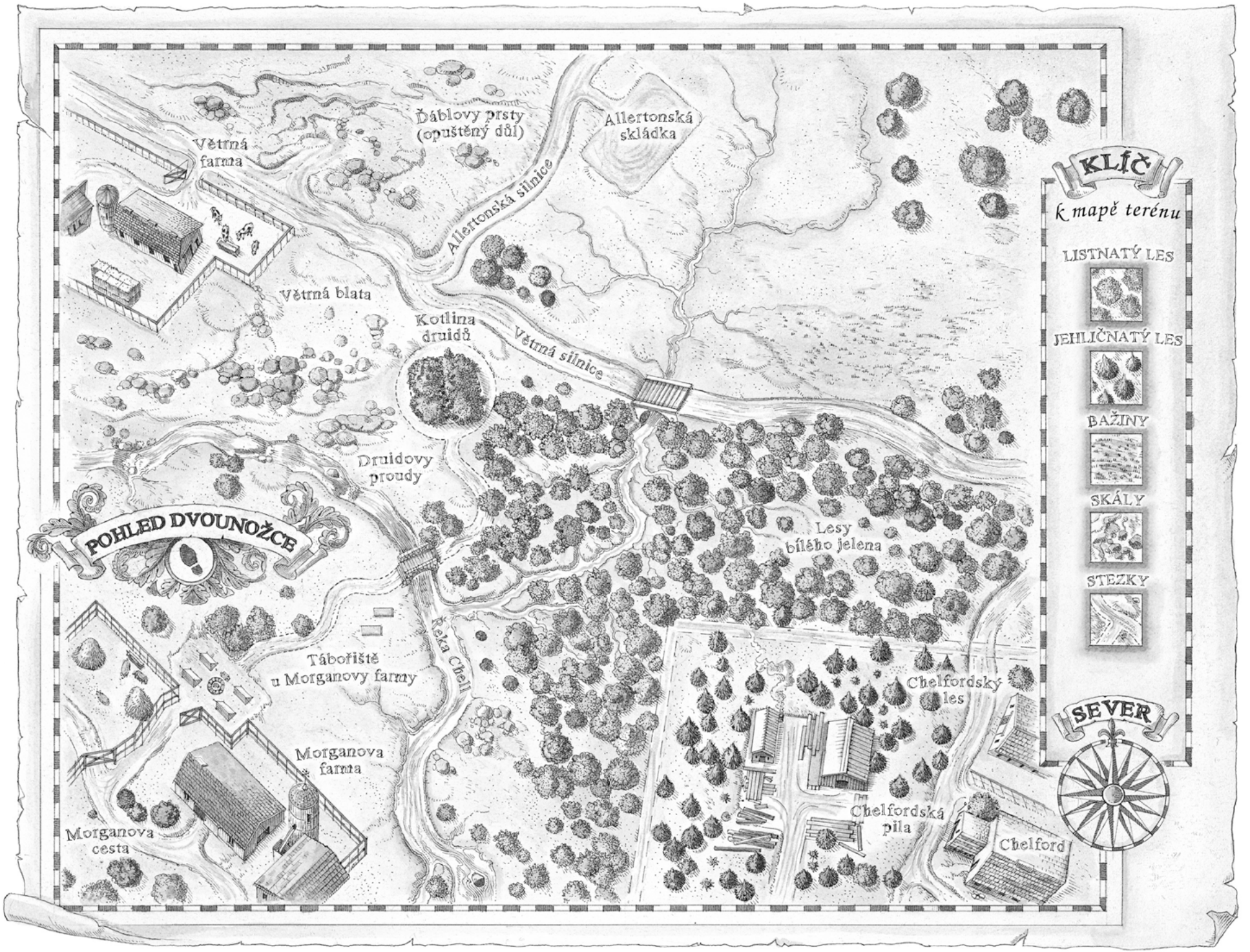
Větrná farma
Ďáblovy prsty (opuštěný důl)
Allertonská skládka
Allertonská silnice
Větrná blata
Kotlina druidů
Větrná silnice
Druidovy proudy
POHLED DVOUNOŽCE
Lesy bílého jelena
Řeka Chell
Tábořiště u Morganovy farmy
Chelfordský les
Morganova farma
Morganova cesta
Chelfordská pila
Chelford
KLÍČ
k mapě terénu
LISTNATÝ LES
JEHLIČNATÝ LES
BAŽINY
SKÁLY
STEZKY
SEVER

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové.

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

SUPEREDICE

VĚŠTBA MODRÉ HVĚZDY

Erin Hunterová

Albatros

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

Velitel

Borový měsíc — červenohnědý kocour se zelenýma očima

Zástupce velitele

Slunečník – světle zrzavý kocour se žlutýma očima

Léčitel

Husipírko – skvrnitý šedý kocour se světle modrýma očima
Peřovous – učedník

Válečníci
(kocouři a kočky bez koťat)

Skálochlup – šedý kocour
Vichrochvost – modrošedý kocour s modrýma očima
Zmijozub – strakatý hnědý mourek se žlutýma očima
Hnědovous – světle šedý mourek s jantarovýma očima
Vrabčoun – velký tmavě hnědý mourek se žlutýma očima
Ouško – šedý kocour s malýma ušima a jantarovýma očima
Bělotlapka – učednice
Drozďák – pískově šedý kocour s bílou skvrnou na hrudi a zelenýma očima
Červenka – malá energická hnědá kočka se zrzavými skvrnami na hrudi a žlutýma očima
Ježour – černý kocour se zježenými chlupy a žlutýma očima
Větroň – šedý mourek se světle zelenýma očima

Grošotlapka – učednice
Skvrnka – světle mourovatá kočka s jantarovými očima

Učedníci
(koťata starší než půl roku,
která se účastní válečnického výcviku)

Grošotlapka – žlutohnědá kočka s krásným skvrnitým kožíškem
Bělotlapka – světle šedá kočička, která na jedno oko nevidí

Matky
(kočky, které čekají koťata nebo se o ně starají)

Větřina – hnědá mourka s bílým bříškem a tlapkami a s žlutýma očima (matka Levhartičky, černé kočičky se zelenýma očima, a Záplatíka, černobílého kocourka s jantarovýma očima)
Měsíčnice – stříbřitě šedá kočka se světle žlutýma očima (matka Modřinky, šedé kočičky s modrýma očima, a Sněžinky, bílé kočičky s modrýma očima)
Makovice – tmavě červená kočka s dlouhou srstí, huňatým ocasem a jantarovýma očima

Starší
(bývalí válečníci a matky)

Plevelovous – světle oranžový kocour se žlutýma očima
Ujelnožka – trochu nemotorný hnědý kocour s jantarovýma očima
Skřivánka – žlutohnědá kočka se světle zelenýma očima

STÍNOVÝ KLAN

Velitel

Cedrový měsíc – tmavě šedý kocour s bílým bříškem

Zástupce velitele

Kamenozub – šedý kocour s dlouhými zuby

Léčitelka

Šalvějouska – bílá kočka s dlouhými fousky

Válečníci

Zubatý kožich – veliký tmavě hnědý mourek
Lišina – světle zrzavá kočka
Vránochvostka – černá mourka
Mráčkotlapka – učedník
Kapraďonožka – světle zrzavý kocour s tmavšíma nohama
Pruhoočko – šedý mourek s černými pruhy a jedním pruhem přes oko
Cesmína – tmavě šedá a bílá kočka

Matky

Peřobouře – hnědá mourka
Mrakotůně – šedobílá kočka

Starší

Ptáčka – malá zrzavá mourka
Ještěří tesák – světle hnědý mourek s jedním zahnutým zubem

Větrný klan

Velitelka

Vřesohvězda – narůžovělá šedá kočka s modrýma očima

Zástupce velitelky

Rákosipírko – světle hnědý mourek

Léčitel

Jestřábí srdce – strakatý tmavě hnědý kocour se žlutýma očima

Válečníci

Pruhouš – světle zlatý mourek s krémovými pruhy
Výškotlapka – učedník
Červenodráp – tmavě zrzavý kocour
Rejskotlapka – učedník

Starší

Bělák – čistě bílý kocour

ŘÍČNÍ KLAN

Velitel

Kroupoměsíc – šedý kocour s hustým kožíškem

Zástupce velitele

Srdcervous – skvrnitý šedý kocour

Léčitelka

Ostružina – krásná bílá kočka s černými fleky a modrýma očima

Válečníci

Vlnodráp – černostříbrný mourek
Dřevokožich – hnědý kocour
Sovíchloupek – hnědobílý kocour
Vydrouška – světle zrzavá a bílá kočka

Matky

Konvalinka – světle šedá kočka

Úhořina – světle hnědá kočka

Starší

Pstruhodráp – šedý mourek

ÚVOD

Modrá hvězda se na vrcholku svahu smykem zastavila; hrdlo jí prorazil psí puch. Pod ní se roztříslo kapradí, jímž se prohnaly temné stíny. Ohnivousův oranžový kožíšek se v zeleni zaleskl jako oheň. Udržoval si od smečky dostatečný odstup, ale vůdčí pes už se od ostatních odděloval a rychle se k zástupci velitelky Hromového klanu přibližoval.

Ne! Toho ne! Toho si jako kořist neulovíte!

Modrá hvězda se vrhla ze svahu dolů. Lapala po dechu, svaly ji pálily, jak se proplétala kolem stromů, a packy jí klouzaly na listnatém povrchu. Vrhla se do pásu kapradí a slepě utíkala dál, zatímco ji listy bičovaly do tváře. Strž už byla blízko. Slyšela vodu burácející mezi jejími strmými šedými stěnami. Vážně dokáže Ohnivous nalákat ty psy přes okraj? Co když ho velitel smečky dostihne dřív?

Vyběhla z kapradí a na mýtině se u okraje skály zastavila.

Ach, Hvězdný klane, to ne!

Ohnivous vězel v lesklých tesácích obrovského psa. Zástupce velitelky Hromového klanu sebou házel a zlostně prskal. Pes jím třásl a v očích mu vítězoslavně jiskřilo, zatímco se jeho nemotorné tlapy nebezpečně blížily k okraji strže.

„Nedovolím ti zničit můj klan!“ vykřikla Modrá hvězda. Vrhla se k Ohnivousovu trýzniteli a hlavou mu vrazila do boku.

Pes Ohnivouse pustil a překvapeně se otočil.

Modrá hvězda se přikrčila a vytasila drápy. V uších jí hučela krev, ale vůbec se nebála. Takhle silná se necítila už po několik úplňků. Ohnala se psovi po čumáku, ale její drápy zasáhly pouze vzduch. Pes klouzal dolů! Země se pod jeho zadníma nohama drolila. Po strmé stěně strže padaly úlomky skály, jak se snažil tlapami o něco zachytit, ale jeho tupé drápy klouzaly po listí a zadní nohy mu stahovaly zbytek těla přes okraj skály.

Smečka se přibližovala.

„Modrá hvězdo!“ varoval ji Ohnivous.

Ale Modrá hvězda nespouštěla z vůdčího psa zrak. Stále mu hleděla do očí, ve kterých se objevila panika, i když ostatní psi už se sem začali prodírat kapradím.

Smečka se dostala až k nim.

Modrá hvězda zaryla drápy do měkké půdy. Vzduch náhle zhořkl strachem. Psi spatřili strž, a jak se u okraje pokoušeli smykem zastavit, jejich vytí se proměnilo v úzkostlivé kňučení. Modrá hvězda zůstávala na místě; z rokle se ozvalo zoufalé zaúpění. Spadl do ní první pes. Jeho tělo narazilo o skálu a na okamžik nastalo ticho, než Modrá hvězda uslyšela, jak dole šplouchlo do valící se vody.

Modrá hvězda přimhouřila oči, přičemž stále upírala zrak na vůdce smečky. „Nikdy jste si neměli dovolit ohrožovat Hromový klan!“ zasyčela.

Pes náhle natáhl hlavu kupředu a popadl do čelistí její přední nohu. Ucítila, jak jí půda klouže pod nohama a jak ji pes táhne s sebou přes okraj. Kolem hučel vítr; bičoval jí během pádu do kožíšku. Dole vířil pěnící se proud. Zoufale sebou házela v chladném, vlhkém vzduchu a chvíli před tím, než dopadla do vody, se jí podařilo z psího sevření vymanit.

Ledová řeka jí vyrazila dech. Slepě bojovala s proudem a snažila se dostat hlavu na vzduch, ale srdce jí svíral děs. V mysli ji pronásledovala Husipírkova věštba: *Voda tě zničí.*

Její hustý kožíšek nasáklý vodou ji stahoval ke dnu. Řeka se valila všude kolem ní a ona nevěděla, kterým směrem je hladina. Plíce žadonily o vzduch. Pohltila ji čirá hrůza. Utopí se, tady v té zpěněné vodě ve strži!

Nevzdávej to! Přes burácení řeky uslyšela známý hlas.

Dubasi?

Otec jejích koťat jí šeptal do ouška: *Je to jako běžet lesem. Nech pracovat své nohy. Zvedni bradu. Dovol vodě, aby tě vynesla vzhůru.*

Jeho hlas jako by ji nadnesl a zklidnil její paniku; packami začala šlapat vodu. Tlukot jejího srdce, stále sevřeného strachy, zvolnil a bradu natahovala vzhůru, až ji konečně do tváře udeřil vítr. Kašlala a dusila se, ale podařilo se jí nadechnout.

To je ono, zašeptal jí Dubas do ucha.

Jeho hlas zněl tak něžně a přívětivě... Možná by se měla tou řekou nechat prostě unést do jeho hebkého kožíšku.

Modrá hvězdo, plav! Zamiř ke břehu! Dubasův hlas byl nyní ostřejší. *Naše koťata čekají!*

Naše koťata! Pomyšlení na ně ji zasáhlo jako blesk.

Nemůžeš je opustit bez rozloučení!

Modré hvězdě se v těle rozproudila energie a znovu začala bojovat. Vrazil do ní temný stín a znovu ji potopil pod vodu, ale ona se opět prodrala na hladinu. Prskala, jak jí voda zaplnila tlamičku a dostala se jí do hrdla. Kolem se prohnalo psí tělo, proud ho unášel a valil.

Když s tím proudem nedokážou bojovat psi, jak bych to mohla zvládnout já?!

Řeka kolem ní vířila a Modrá hvězda nad svou hlavou viděla rozmazané vrcholky stromů.

Zvládneš to! vybízel ji Dubas. Šlapala vodu, ale její vyčerpané nohy byly jako promočené listy marně vlající v proudu.

Náhle ji za zátylek popadly něčí zuby. *Odtáhne ji snad Dubas do bezpečí?* Modrá hvězda zamrkala, aby setřásla z očí vodu, a zahlédla oranžový kožíšek.

Ohnivous!

Zástupce velitelky Hromového klanu ji svíral v zubech.

„Drž hlavu nahoře!" zavrčel přes sevřené čelisti.

Modrá hvězda se mu snažila pomoct, ale její mokrý kožíšek byl příliš těžký a packy už měla příliš unavené na to, aby s tíhou vody dál bojovala. Ohnivousovy zuby se zaryly hlouběji, jak ji voda stahovala dolů.

Pak se o ni otřelo nějaké tělo.

Jeden ze psů?

Na zátylku ucítila další zuby. Slabiny jí sevřely něčí packy a vytahovaly ji vzhůru.

Okolo sebe cítila energické, ale něžné pohyby koček. *Unáší ji Hvězdný klan do svých lovišť?*

Sotva při vědomí se nechala táhnout vodou, dokud se její bok nedřel o kamenité dno a pod nohama neucítila pevnou půdu. Tlapky a zuby ji vytáhly na písčitý břeh a položily na měkkou trávu. Měla pocit, že má hruď plnou kamení, a každý nádech jí dělal potíže. Oči ji pálily a měla v nich tolik vody, že stěží viděla.

„Modrá hvězdo?"

Poznala Mlžin hlas. *A co Kameňák? Je tady taky?*

„Jsme tu oba." K boku se jí přitiskla silná tlapka.

Dubas měl pravdu. Její koťata na ni čekala.

Modrá hvězda se ze všech sil pokusila otevřít oči. Dokázala rozeznat pouze Kameňákův obrys. Proti zeleným korunám stromů se rýsovala jeho široká ramena. *Tolik podobný otci.* Vedle něj stála Mlha; promočený kožíšek se jí lepil k tělu.

Modrá hvězda ucítila na tváři něčí dech.

„Je v pořádku?“ ozval se hlas její dcery.

Ohnivous se k ní naklonil. „Modrá hvězdo, to jsem já, Ohnivous. Už je všechno v pořádku. Jsi v bezpečí.“

Modrá hvězda ho sotva slyšela. Upírala zrak na svá koťata. „Vy jste mě zachránili,“ zamumlala.

„Pšš, nesnaž se mluvit,“ naléhala Mlha.

Ale chci vám toho říct tolik! Modrá hvězda natáhla čumáček. „Chci vám něco povědět… Chci vás poprosit o odpuštění za to, že jsem vás poslala pryč.“ Rozkašlala se, v tlamičce jí bublala voda, ale přinutila se pokračovat: „Dubas mi slíbil, že vám Šedivka bude dobrou matkou.“

„To byla,“ mňoukl Kameňák nevzrušeně.

Modrá hvězda sebou trhla. „Jsem Šedivce strašně moc dlužná.“ Přála si, aby měla více dechu na vysvětlení. „Dubasovi taky. Za to, že vás tak dobře všechno naučil.“ Proč nenašla způsob, jak jim tohle říct dřív? „Sledovala jsem vás a viděla jsem, kolik jste toho svému novému klanu dali. Kdybych se rozhodla jinak, věnovali byste všechnu svou sílu Hromovému klanu.“ Otřásla se a snažila se nadechnout. „Odpusťte mi.“

Hleděla na svá koťata; čas jako by se zastavil, když si Mlha s Kameňákem vyměnili nejisté pohledy. *Prosím, odpusťte mi.*

„Hodně si vytrpěla za to, jak se tehdy rozhodla,“ bránil ji Ohnivous. „Odpusťte jí, prosím.“

Přestaň! Odpuštění by nic neznamenalo, kdyby ho z nich museli tahat. Přála si, aby Ohnivous už držel jazyk za zuby.

Mlha sklonila hlavu a olízla Modré hvězdě tvář. „Odpouštíme ti, Modrá hvězdo.“

„Odpouštíme ti,“ zopakoval Kameňák.

Modrá hvězda zavřela oči, zatímco jí její koťata olizovala promočený kožíšek. Bylo to poprvé, co jí od toho sněžného dne, kdy je nechala s Dubasem, čistili kožíšek.

Už nepotřebovala lpět na svém posledním životu. Ohnivous zažehne nový oheň a prožene se lesem namísto ní. Hromový klan je v bezpečí. Zavřela oči a podvolila se závratné temnotě.

KAPITOLA 1

„Neměla by už otevřít oči?“

„Ticho, Větřino. Je jí teprve den. Otevře je, až bude připravená.“

Modřinka na sobě ucítila tahy matčina jazyka a přitiskla se Měsíčnici k teplému bříšku ještě blíž.

„Sněžinka je otevřela dnes ráno,“ podotkla Větřina. „A moje dvě koťata otevřela oči téměř okamžitě, jak se narodila.“ Kočka zamrskala v pelíšku ocasem. „Levhartička a Záplatík jsou rození válečníci.“

Třetí matka pobaveně zavrněla. „Ach, Větřino, všichni víme, že s tvými dvěma koťaty se žádné jiné nemůže srovnávat,“ popichovala ji něžně Makovice.

Modřinku dloubla do boku malá pacička.

Sněžinka!

Modřinka podrážděně zakňourala a schoulila se k Měsíčnici.

„No tak, Modřinko!“ šeptala jí Sněžinka do ouška. „Je tu toho tolik k vidění! Chci se jít podívat ven, ale Měsíčnice mi to nedovolí, dokud nebudeš připravená i ty.“

„Otevře oči, až bude sama chtít,“ pokárala Měsíčnice své druhé kotě.

Ano. Až budu chtít, souhlasila v duchu Modřinka.

Když se Modřinka probudila, ucítila na sobě váhu své sestry. Vedle nich se Měsíčnici bříško rytmicky zvedalo a zase klesalo. Větřina chrápala a Makovice dýchala trochu sípavě.

Modřinka slyšela, jak si Levhartička a Záplatík venku povídají.

„Ty budeš myška a já válečník!“ nařizoval Záplatík.

„Já jsem byla myška minule!“ protestovala Levhartička.

„To tedy nebyla!“

„Ale byla!“

Pak mezi nimi propukla šarvátka provázená vzdorovitým pištěním.

„Pozor, kam se valíte!“ ozvalo se naštvané mňouknutí nějakého kocoura, jež je na okamžik utišilo.

„Dobře, tak buď válečnice,“ souhlasil nakonec Záplatík. „Ale vsadím se, že mě nechytíš!“

Válečnice!

Modřinka se vykroutila zpod tělíčka své sestry. V ostružinových křovinách šustil vánek novolistí a pronikal skrz ně – byl to ten stejný čerstvý lesní pach, který ulpíval na kožíšku jejich otce, když je navštěvoval. Vždy přehlušil dusný pach mechu, mléka a teplých spících kožíšků.

Modřinku začaly vzrušením svrbět drápky. *Stanu se válečnicí!*

Pak poprvé otevřela oči a zamrkala, aby si zvykla na paprsky světla vnikající dovnitř stropem z ostružiní. Školka byla obrovská! V temnotě měla Modřinka pocit, že je doupě malé a útulné, ale teď viděla vysoko nad hlavou klenuté ostružiní a ještě nad ním malé modré skvrny.

Makovice ležela na boku poblíž jedné stěny; byla to tmavě červená kočka s dlouhým huňatým ocasem. Modřinka ji hned poznala, protože voněla jinak než Větřina a Měsíčnice. Neměla žádný mléčný pach; ještě žádná koťata nevrhla. Větřinu ležící v pelíšku vedle ní Modřinka sotva viděla – byla totiž stočená do klubíčka s čumáčkem

schovaným pod ocáskem a její mourovatý a bílý skvrnitý kožíšek vynikal na kapradí.

Ze všech nejznámější pach se nesl zezadu. Modřinka se otočila a spatřila svou matku. Sluneční svit ozařoval Měsíčnici stříbřitý kožíšek a vlnil se na tmavých proužcích, které se jí táhly po bocích. Měla úzkou pruhovanou tvář a uši do špiček. *Jsem jí podobná?* Modřinka se ohlédla přes rameno na svou vlastní srst. Byla načechraná, ne hladká jako ta matčina, a celá tmavě šedá, žádné pruhy. *Zatím.*

Sněžinka ležela roztažená na zádech a až na šedé špičky oušek byla celá bílá.

„Sněžinko!" vydechla Modřinka.

„Co se děje?" Sněžinka otevřela oči. Měla je modré.

Jsou i moje modré? přemýšlela Modřinka.

„Ty už vidíš!" Sněžinka okamžitě vyskočila na packy, najednou úplně bdělá. „Konečně můžeme jít ze školky ven!"

Modřinka spatřila díru ve stěně z ostružiní, dost velkou na to, aby se jí protlačila dvě koťata. „Záplatík a Levhartička už jsou venku. Pojďme je překvapit!"

Makovice zvedla hlavu. „Nechoďte daleko," zamumlala ospale, než si schovala čumáček zpátky pod ocas.

„Kde jsou Makovicina koťata?" zeptala se šeptem Modřinka.

„Ta přijdou až za další dva úplňky," odpověděla jí Sněžinka.

Přijdou? Modřinka naklonila hlavu na stranu. *Odkud?*

Sněžinka už ale zamířila k díře a nemotorně šplhala přes Měsíčnici. Modřinka se vydala za ní. Jakmile sklouzla z matčiných zad a dopadla do měkkého pelíšku, ucítila, jak vratké ještě jsou její krátké nožky.

Pelíšek zachrastil a Modřinka ucítila, že jí hebká packa přišpendlila ocásek k zemi. „Kam si myslíte, že jdete?!"

Měsíčnice se probudila.

Modřinka se otočila a zamrkala na ni. „Ven."

Měsíčnice se rozzářila a hlasitě zapředla. „Otevřela jsi oči," mňoukla s úlevou.

„Rozhodla jsem se, že už je čas," odpověděla Modřinka hrdě.

„Vidíš, Větřino." Měsíčnice se obrátila a probudila bílou mourku spokojeným mňouknutím. „Říkala jsem ti, že to udělá, až bude připravená."

Větřina se posadila a olízla si packu. „Samozřejmě, jen jsem myslela na svá koťata – ta otevřela oči rychleji." Přejela si packou přes čumáček, aby si uhladila chloupky.

Měsíčnice se otočila zpátky ke svým koťatům. „Takže teď se chcete jít podívat na svět?"

„Proč ne?" mňoukla Modřinka. „Levhartička a Záplatík už jsou venku."

„Ale ti už jsou staří pět úplňků," pověděla jí Měsíčnice. „A jsou mnohem větší než vy, takže si venku hrát můžou."

Modřinka vytřeštila oči. „Je to nebezpečné?"

Měsíčnice zavrtěla hlavou. „V táboře ne."

„Takže můžeme jít!"

Měsíčnice si povzdechla, pak se sklonila, aby Modřince jazýčkem uhladila srst. „Někdy školku budete muset opustit." Podívala se na Sněžinku. „Uprav si fousky." V jejích jantarových očích se leskla hrdost. „Chci, abyste vypadaly dokonale, když se poprvé setkáte s klanem."

Sněžinka si olízla packu a narovnala si fousky.

Modřinka vzhlédla k matce. „Půjdeš s námi?"

„Chceš, abych šla?"

Modřinka zavrtěla hlavou. „Překvapíme Záplatíka a Levhartičku!"

„Vaše první kořist." Měsíčnici zacukaly fousky. „Tak běžte."

Modřinka povyskočila a rozběhla se k díře.

„Nepleťte se žádné kočce pod packy!" volala za nimi Měsíčnice, zatímco Modřinka předběhla svou sestru a vyřítila se dírou ven. „A zůstaňte pohromadě!"

Když se Modřinka prodírala ze školky, poškrábalo jí kožíšek ostružiní. Jakmile vykoukla ven, oslepily ji sluneční paprsky. Zamrkala, aby na tu záři přivykla, a tábor se před ní rozprostřel jako sen. Rozlehlá písčitá mýtina se táhla ke skále, která vrhala tak dlouhý stín, že se téměř dotýkal jejích pacek. Pod skálou seděli vedle trsu kopřiv dva válečníci a dělili se o úlovek. Za nimi ležel spadlý strom s větvemi zkroucenými u země. Několik délek ocasu od školky rozprostíral nad zemí své větve široký nízký keř. Na druhé straně školky rostlo v rohu kapradí a za ním se tyčila bariéra z hlodáše, která byla tak vysoká, že Modřinka musela natahovat krk, aby spatřila vrcholek.

Celým tělem jí proudilo vzrušení. Tohle bylo její území! Packy ji brněly. Vyzná se tu časem?

Po Záplatíkovi a Levhartičce nebylo nikde ani stopy.

„Kam zmizeli?“ zavolala na Sněžinku.

Sněžinka se rozhlížela po táboře. „Nevím,“ mňoukla nepřítomně. „Podívej se na všechnu tu kořist!“ Zírala na hromadu ulovených ptáků a myší uprostřed mýtiny. Nahoře ležela tlustá, chlupatá veverka.

„To je hromada s úlovky!“ Modřinka se k ní vyřítila a přitom krčila čumáček. Slyšela, jak se matky ve školce baví o kořisti, a cítila veverku z matčina kožíšku. Jak by chutnala? Zabořila čumáček do hromady a snažila se zarýt drápy do malého stvoření s krátkou hnědou srstí a dlouhým tenkým ocáskem.

„Pozor!“

Sněžinčino varování přišlo příliš pozdě. Modřince povolily packy, bezvládná buclatá veverka se svalila z vrcholku hromady a přimáčkla kotě k zemi. *Uf!*

Válečníci vedle trsu kopřiv pobaveně zavrněli. „Ještě nikdy jsem neviděl, aby úlovek napadl kočku!“ mňoukl jeden z nich.

„Opatrně!“ varoval Modřinku druhý válečník. „Ty chlupy by tě mohly udusit!“

Modřinka se vymanila zpod veverky, rudá až za ušima, a vrhla na válečníky rozhořčený pohled. „Spadla na mě!“ Nechtěla, aby si ji pamatovali jako to kotě, na které skočila mrtvá veverka.

„Hej, vy dvě!“ Modřinka poznala Záplatíka podle jeho pachu. Právě vyběhl zpoza školky. „Ví vaše matka, že jste venku?“

„Samozřejmě!“ Modřinka se otočila a poprvé na vlastní oči spatřila svého společníka z doupěte.

Ach!

Nečekala, že je Záplatík tak veliký. Černobílý kožíšek měl stejně hladký jako válečníci a musela dokonce zaklonit hlavu, aby k němu vzhlédla. Propínala nohy a snažila se vypadat vyšší.

Levhartička se vyřítila za bratrem a rozverně se ohnala po jeho ocásku. Její černá srst se leskla ve slunečním svitu. Zastavila se a potěšeně se na Modřinku podívala. „Otevřela jsi oči!“

Modřinka si olízla hruď a snažila se uhladit svou načechranou srst; přála si, aby její kožíšek byl stejně hladký jako ten jejich.

„Můžeme vás tu provést,“ mňoukla na obě sestry Levhartička nadšeně.

Sněžinka radostně poskakovala okolo staršího kotěte. „Ano, prosím!“

Ale Modřinka naštvaně švihla ocáskem. Nechtěla, aby ji po jejím území někdo prováděl. Toužila ho prozkoumat sama! Ale Levhartička už mířila k rozsáhlému porostu kapradí poblíž hlodášové bariéry. „Tohle je učednické doupě,“ zavolala přes rameno. „Za jeden úplněk už tam budeme spát taky.“

Sněžinka pelášila za ní.

„Jdeš?“ dloubl do Modřinky Záplatík.

Modřinka se ohlédla zpátky na školku. „Nebude ti chybět tvůj starý pelíšek?“ Náhle pocítila záchvěv úzkosti. Ráda spala vedle Měsíčnice…

„Nemůžu se dočkat, až se přesunu do nového!“ volal Záplatík cestou k učednickému doupěti. „Bude skvělé moct si povídat, aniž by nám Větřina neustále říkala, ať jsme zticha a jdeme spát.“

Sotva se Modřinka rozběhla za ním, kapradí u vchodu do doupěte se zachvělo a ze zelených vějířovitých listů vykoukla žlutohnědá tvář.

„Až začnete s výcvikem," zívla ospale vypadající učednice, „budete za spánek rádi."

„Ahoj, Grošotlapko!" Záplatík se před doupětem smykem zastavil. Žlutohnědá kočka se protáhla, než úplně vylezla z keře.

Modřinka se zahleděla na její kožíšek; měla ho hustý a lesklý, a když vyskočila z kapradí a dopadla vedle Záplatíka, na ramenou se jí napjaly svaly. Vedle ní už Záplatík Modřince najednou nepřipadal tak veliký.

„Provádíme Modřinku a Sněžinku po táboře," oznámila učednici Levhartička. „Je to poprvé, co jsou ze školky venku."

„Nezapomeňte jim ukázat místo, kam si chodíme ulevit," vtipkovala Grošotlapka. „Bělotlapka si zrovna dnes ráno stěžovala na čištění školky. Hemží se to tam koťaty už po několik úplňků a na cestě jsou další."

Modřinka zvedla bradu. „Se Sněžinkou už si zvládneme udržovat svůj pelíšek čistý samy," oznámila.

Grošotlapce se zachvěly fousky. „Řeknu to Bělotlapce, až se vrátí z lovu. Určitě to ráda uslyší."

Utahuje si z nich? Modřinka přimhouřila oči.

„Nemůžu se dočkat, až taky půjdu lovit!" Záplatík se přikrčil a ocasem smýkal jako had.

Grošotlapka mu ho rychlostí větru přišpendlila k zemi. „Nezapomínej, že ocas musíš mít nehybný, jinak kořist uslyší, jak jím šustíš v listech."

Záplatík vytrhl ocásek z jejího sevření, uhladil si chloupky a přitiskl ho k zemi.

Sněžinka tlumeně zavrněla. „Vyčnívá jako větvička," šeptla Modřince do ucha.

Modřinka ho sledovala příliš bedlivě na to, aby zvládla odpovědět. Zkoumala způsob, jakým Záplatík přitiskl hruď k zemi, jak vytasil

drápy a zadní packy schoval pod tělo. *Stanu se tou nejlepší lovkyní, jakou kdy Hromový klan viděl*, přísahala si.

„To nebylo špatné," pochválila Grošotlapka Záplatíka a pak se podívala na Levhartičku. „Teď ukaž svůj lovecký postoj ty."

Levhartička se okamžitě skrčila a přitiskla bříško k zemi.

Modřinka toužila to také vyzkoušet, ale nejdřív si to chtěla nacvičit někde o samotě. „Pojď, nechme je tu," šeptla Sněžince.

Sněžinka na ni překvapeně vykulila oči. „Nechat je tu?"

„Pojďme to tady prozkoumat samy." Modřinka spatřila šanci nepozorovaně vyklouznout.

„Ale je přece zábava trávit čas s…"

Modřinka už ji ale neposlouchala a couvala. Ohlédla se přes rameno a vedle školky spatřila nízký rozlehlý keř. Tam je Záplatík a Levhartička nenajdou. Otočila se, vyřítila se ke keři a vrhla se pod první větev. Když popadla dech, ucítila na listech mnoho různých pachů. Kolik koček v Hromovém klanu vlastně je? Jak se všechny do tábora vejdou?

Větve se zachvěly a dovnitř vpadla Sněžinka.

„Myslela jsem, že nepůjdeš!" vypískla překvapeně Modřinka.

„Měsíčnice nám řekla, ať se držíme pohromadě," připomněla jí Sněžinka.

Společně pak vykoukly ven, aby zjistily, jestli si Levhartička, Záplatík a Grošotlapka všimli jejich úniku. Všechny tři kočky zmateně hleděly směrem ke školce.

Grošotlapka zrovna krčila rameny. „Nejspíš se vrátily do svého pelíšku."

„Nevadí." Záplatík poskakoval kolem Grošotlapky. „Teď nás můžeš vzít do toho písčitého dolíku, jak jsi slíbila."

Písčitého dolíku? Co to je? Modřinka najednou litovala, že s nimi nezůstaly.

„Neslíbila jsem to!" namítla Grošotlapka.

„Budeme mít průšvih, jestli nás tam někdo nachytá," upozornila svého bratra Levhartička. „Nemáme odcházet z tábora, dokud se z nás nestanou učedníci, pamatuješ?"

„Tak se nenecháme nachytat," mňoukl ledabyle Záplatík.

Grošotlapka se nejistě rozhlédla po táboře. „Vezmu vás k okraji roklinky," navrhla. „Ale dál už ne."

Modřince sežehla kožíšek závist, když sledovala, jak Grošotlapka vede Levhartičku a Záplatíka k hlodášové bariéře a pak všichni tři mizí dírou uvnitř.

Možná bychom je mohly sledovat a zjistit, kam jdou…

Najednou ji někdo dloubl čumáčkem do zadku tak, až ze své skrýše vyklouzla. Její sestra se vyvalila za ní. Zpod listů vykoukla šedivě mourovatá hlava.

„Co tady děláte? Tohle je válečnické doupě!"

„O-omlouváme se!" Sněžinka couvla.

Modřinka se otočila k válečníkovi čelem. „Jak jsme to měly vědět?" namítla. *To mají válečníci speciální pach nebo tak něco?*

Mourovatý kocour přimhouřil oči. „Vy jste od Měsíčnice?"

Sněžinka měla rozcuchaný kožíšek a oči klopila k packám.

Modřinka zvedla bradu. Toho nabručeného kocoura se ani trochu nebála. „Ano. Já jsem Modřinka. A tohle je moje sestra Sněžinka."

Mourek vyklouzl z keře a narovnal se. Byl ještě větší než Grošotlapka. Modřinka o krok couvla.

„Já jsem Skálochlup," mňoukl šedý kocour. „Hledáte Vichrochvosta?"

Sněžinka dychtivě vzhlédla. „Je tady?"

„Je na lovu."

„Vlastně jsme ho nehledaly," pověděla Modřinka válečníkovi, i když by svého otce ráda viděla, když už otevřela oči. „Schovávaly jsme se před Záplatíkem a Levhartičkou."

„Takže hra na schovku," povzdechl si Skálochlup.

„Ne," opravila ho Modřinka. „Chtěli nás provést po táboře, ale my ho chceme prozkoumat samy."

Skálochlup švihl ocasem. „Dobrý válečník se učí od svých druhů."

„My… Myslely jsme si, že o samotě to bude větší zábava," vyhrkla Sněžinka.

Válečníkovi se naježila srst. „Vážně není žádná zábava, když vás splašená koťata vyruší ze zaslouženého odpočinku!"

„Mrzí nás to," omlouvala se Sněžinka. „To jsme si neuvědomily."

„To se stává, když se koťata toulají bez dozoru." Skálochlup si odfrkl a obrátil pohled k hromadě s úlovky. „Teď, když už jsem vzhůru, se můžu jít aspoň najíst." Se švihnutím ocasu se vydal přes mýtinu a nechal obě koťata o samotě.

Sněžinka se otočila k Modřince. „Musela sis vybrat jako skrýš zrovna válečnické doupě?" mňoukla rozezleně.

„Jak jsem to měla vědět?!" odsekla Modřinka.

„Věděly bychom to, kdybychom zůstaly se Záplatíkem!"

Modřinka trhla ušima. Teď už věděly, kde je učednické i válečnické doupě. Chtěly přece tábor prozkoumat, nebo ne? Rozhlédla se po mýtině a její oči si pomalu zvykaly.. Nikdy předtím se nepokusila dohlédnout tak daleko. Když konečně jasně spatřila skálu na protější straně mýtiny, všimla si u jejího úpatí udusané hlíny. Otisky pacek mířily do stínů a mizely za závěsem lišejníků na jedné straně. Kam asi vedly?

Modřinka zapomněla, že je na Sněžinku nazlobená, a mňoukla: „Poběž za mnou!" Vyřítila se k lišejníku, natáhla packu a šťouchla do něj. Závěs se pod jejím dotykem zachvěl a rozevřel. Packa jí propadla do prázdna.

„Je tu díra!" Modřinka se nadšeně prodrala dovnitř a ocitla se v tiché jeskyňce. Podlaha a stěny byly hladké, a i když tam nebyla žádná kočka, na jedné straně ležel mechový pelíšek. „Je to doupě," sykla na svou sestru skrze lišejník.

„Je to doupě Borového měsíce," odpověděl hlas, který ale nepatřil Sněžince.

Modřinka na okamžik ztuhla a pak opatrně z jeskyně vycouvala. Byla opět v průšvihu?

Vedle Sněžinky seděl světle stříbrný kocour s jasnýma jantarovýma očima.

„Ahoj, Modřinko."

Modřinka naklonila hlavu na stranu. „Odkud znáš moje jméno?" zeptala se.

„Byl jsem u toho, když ses narodila," pověděl jí kocour. „Jsem Peřovous, učedník léčitele." Kývl na doupě Borového měsíce. „Tam byste neměly chodit, pokud jste k tomu nebyly vyzvány," mňoukl něžně, ale zároveň vážně.

„Neuvědomila jsem si, že je to jeho doupě. Jen mě zajímalo, co je za tím lišejníkem." Modřinka sklopila oči k packám. „Povíš to Borovému měsíci?"

„Ano."

Modřince se sevřelo srdce.

„Bude lepší, když mu to řeknu. Stejně by ucítil tvůj pach," vysvětloval Peřovous.

Modřinka k němu nervózně vzhlédla. Co když jí teď Borový měsíc zakáže stát se válečnicí?

„Neboj se," uklidňoval ji Peřovous. „Nebude se zlobit. Nejspíš bude naopak obdivovat tvou zvídavost."

„Můžu se tedy taky podívat dovnitř?" mňoukla Sněžinka.

Peřovous zavrněl. „Pach jednoho kotěte značí prostou zvídavost," pověděl jí. „Pach dvou koťat už by byl příliš."

Sněžinka zklamaně svěsila ocas.

„Určitě jednoho dne dostaneš šanci podívat se dovnitř," přislíbil jí Peřovous. „Co kdybych vás místo toho seznámil se staršími? Rádi poznávají nová koťata."

Už zase jim to tu někdo chtěl ukazovat! Modřince se zježil kožíšek podrážděním, ale pak si vzpomněla na to, co říkal Skálochlup: *Dobrý válečník se učí od svých druhů.*

Peřovous je dovedl ke spadlému stromu a pak se protlačil pod větví. Modřinka klusala za ním a Sněžinka jí byla v patách.

Z každé praskliny ve změti dřeva rašila tráva, kapradí nebo mech a trouchnivějící kůra se zelenala novými listy. Modřinka následovala Peřovouse, který se proplétal bludištěm větviček, až nakonec dorazil na otevřené prostranství mezi zkroucenými větvemi.

Na zemi tam zády k povalenému kmeni ležel hnědý kocour se zacuchanou srstí a žlutohnědá kočka mu právě olizovala ouška. Na druhé straně doupěte hltal myš druhý kocour, s oranžovým kožíškem a bílými skvrnami na něm.

Žlutohnědá kočka vzhlédla, když Peřovous vstoupil. „Přinesl jsi nám myší žluč?“ mňoukla s nadějí. „Ujelnožka má další klíště.“

„Stále ještě chce každý den lovit,“ podotkl oranžový kocour. „Je jasné, že bude mít klíšťata.“

„Den, kdy přestanu lovit, Plevelovousi, bude tentýž den, kdy už budeš bdít u mého těla,“ mňoukl Ujelnožka.

Plevelovous si ukousl další sousto myši. „Taky nikdy nepřestanu lovit,“ zamumlal s plnou tlamičkou. „Nemáme teď dost učedníků, aby nás nakrmili.“

„Záplatík a Levhartička brzy začnou s učednickým výcvikem,“ připomněl jim Peřovous. „A máme tu další dvě, ze kterých se časem stanou učednice.“ Ustoupil a ukázal ocasem na Modřinku a Sněžinku.

Plevelovous vzhlédl od myši. Ujelnožka se posadil a nastražil uši.

„Koťata!“ Žlutohnědé kočce se rozzářily oči a rychle běžela k Modřince, aby jí uslintaně olízla tvář. Modřinka se odtáhla a otřela si vlhkou tvář packou. Pak potlačila smích, když stará kočka přivítala stejně i Sněžinku.

„Je to poprvé, co jsou venku ze školky, Skřivánko," vysvětloval Peřovous. „Nachytal jsem je, jak se snaží udělat si pelíšek v doupěti Borového měsíce."

„Nechtěly jsme…" začala namítat Modřinka.

„Vůbec si Peřovouse nevšímej," přerušila ji Skřivánka. „Škádlí takhle všechny kočky. To je jedna z výsad léčitele."

„Jsem jen učedníkem léčitele," opravil ji Peřovous.

„Hm!" Ujelnožka si stočil ocásek přes packy. „Což znamená, že obstaráváš všechny Husipírkovy povinnosti, zatímco ten starý líný jezevec předstírá, že sbírá byliny."

„Ticho!" Skřivánka zpražila svého druha pohledem. „Husipírko dělá, co může."

Ujelnožka si odfrkl. „Jakou bylinu to prý šel sbírat dneska ráno?" zeptal se Peřovouse.

Učedník léčitele trhl ušima. „Kostival."

„No, já jen že jsem ho viděl, jak si vyhřívá kožich u Sovího stromu a tvrdě spí. Jeho chrápání vyplašilo všechnu kořist." Mávl ocasem ke zbytku myši, kterou Plevelovous spořádal. „Trvalo mi celé věky ulovit tohle."

„Husipírko mě hodně naučil," bránil svého učitele Peřovous. „A v lese neexistuje žádná bylina, kterou by neuměl použít."

„Kdyby se ovšem obtěžoval je nasbírat," zamumlal Ujelnožka.

Peřovous se ohlédl na Modřinku a Sněžinku. „Nevšímejte si ho," mňoukl. „Husipírko a Ujelnožka si nikdy moc nerozuměli."

„Neměl bys takové věci říkat, Ujelnožko," pokárala ho Skřivánka. „Víš, že Husipírko je jejich příbuzný."

„Vážně?" Modřinka překvapeně zamrkala.

„Je ze stejného vrhu jako vaše matka," vysvětlila Skřivánka. Přitáhla si Modřinku a Sněžinku ocáskem k sobě. „Pojďte blíž a řekněte nám o sobě něco."

„Já jsem Modřinka a tohle je moje sestra Sněžinka. Naše matka

je Měsíčnice a náš otec je Vichrochvost," zacvrlikala Modřinka. „A dnes je to poprvé, co jsme venku ze školky!"

Plevelovous si olízl tlamičku, poté co spolkl poslední sousto myši. „Vítejte v klanu, maličká. Jsem si jistý, že co nevidět vyvedete nějakou lumpárnu. Koťata jsou v tomhle zjevně všechna stejná."

Modřinka nastražila uši. „Vyvedli něco i Levhartička a Záplatík?"

Skřivánka zavrněla. „Neznám kotě, co by nic nevyvedlo."

Modřinku zalila úleva. Nechtěla být jediná, kdo udělá něco špatně. *Jako když mi na hlavu spadla ta veverka…*

„Je načase, aby Borový měsíc z těch dvou udělal učedníky," zakrákoral Ujelnožka. „Mají zbytečně moc volného času nazbyt! Pokaždé, když jdu k hromadě s úlovky, o jednoho z nich zakopnu. Vždycky tam nějakou hloupou hrou víří prach."

„Zeptám se Větřiny, jestli je můžu zítra vzít s sebou do lesa sbírat byliny," navrhl Peřovous. „To by je mělo zaměstnat."

Modřinka vykulila oči. „Do lesa?" zopakovala.

Peřovous přikývl. „Nepůjdeme moc daleko od tábora."

Na stejné místo tedy musela vzít Levhartičku a Záplatíka i Grošotlapka! Modřinka přemýšlela, kolik toho ještě za mýtinou s doupaty asi je.

Sněžinka vedle ní zeširoka zívla.

„Měl bys je odvést zpátky k matce," poradila Peřovousovi Skřivánka. „Sněžinka vypadá, jako by měla každou chvíli usnout vestoje."

Modřinka se otočila a viděla, jak se její sestře klíží oči. Najednou si uvědomila, že ji bolí nohy a kručí jí v bříšku. Ale ještě nechtěla odejít; chtěla zjistit víc. Jak vypadalo to klíště, co měl Ujelnožka? Kde je Husipírko teď?

„Pojďte." Peřovous je postrčil ven z doupěte.

„Jak se máme ve školce něco naučit?" namítla Modřinka.

„Naučíte se víc, až si odpočinete," mňoukla Skřivánka.

„Brzy nás zase navštivte!" zavolal za nimi Plevelovous.

Když přecházeli přes mýtinu, Modřinka zakopla. Ačkoli jí hlavičkou divoce vířily otázky, packy měla otupené únavou. Vlastně se jí ulevilo, když ji Peřovous postrčil do školky.

„Co jste viděly, maličké?“ zeptala se Měsíčnice, jakmile se Modřinka se Sněžinkou uvelebily vedle ní.

„Všechno,“ zívla si Modřinka.

Měsíčnice zavrněla. „Všechno určitě ne, drahoušku.“ Modřinka zavřela oči a její matka tiše pokračovala: „Venku je celý les, který jednou prozkoumáte. Ale dokonce i ten je jen částí klanových území. Existují i místa za nimi – jako Matčina ústa, Vysoké kameny a ještě mnohá vzdálenější.“

„Jak daleko se svět rozprostírá?“ zamumlala Sněžinka rozespale.

„To ví jen Hvězdný klan,“ odpověděla Měsíčnice.

Modřinka si představila stromy, kapradí, kopřivy a hlodášové keře táhnoucí se daleko za tábor až k nekonečné obloze. „Ale moje nožky nejsou tak dlouhé, abych došla takovou dálku,“ namítla. Už upadala do snů, ale ještě zaslechla matčin hlas.

„Porostou ti, maličká, až jednoho dne budou tak silné, abys dokázala projít celý svět.“

KAPITOLA 2

Modřinka zaujatě sledovala Sněžinčin ocásek a potlačovala nutkání po něm skočit a přišpendlit ho k zemi. Neodvažovala se riskovat, že sestře zapráší kožíšek.

„A pamatujte," mňoukla Měsíčnice a ještě jednou Modřince olízla ouška, „seďte vzpřímeně a chovejte se zdvořile."

Modřinka otočila oči v sloup.

Všechny tři čekaly na okraji mýtiny.

„Bude to poprvé, co vás Vichrochvost spatří s otevřenýma očima," připomněla jim Měsíčnice, ale zcela zbytečně. Modřince se svíral žaludek celé ráno, jak byla natěšená. Její otec uvidí, že už není maličké ukňourané kotě!

Měsíčnice pohlédla na hlodášovou bariéru. „Slíbil, že se z lovu vrátí dřív, než slunce vystoupá nejvýš."

Modřinka držela packy pevně na zemi. Bylo těžké sedět v klidu, když celý tábor byl plný nových pachů a vjemů.

Z doupěte starších vyšli Ujelnožka a Skřivánka. Peřovous k nim běžel s chomáčem mechu v tlamičce. Modřinka odhadovala, že je v něm nejspíš něco hodně smradlavého, jelikož kocour krčil čumáček, jako by nesl liščí bobky. Vedle trsu kopřiv pak seděl obrovský

kocour s kožíškem ohnivým jako slunce a dělil se o kořist s dalšími třemi válečníky.

„To je Slunečník?“ zeptala se matky Modřinka.

„Ano.“ Měsíčnice už začala upravovat Sněžinku. „A s ním je Červenka, Hnědovous a Ježour,“ mňoukla mezi olizováním. „Ach, a z válečnického doupěte právě vyšel Drozďák.“

Sněžinka se pod matčiným jazykem vrtěla a stěžovala si Modřince: „Taky tě olizovala tak drsně?“ Ale Modřinka ji sotva slyšela; byla zcela zaneprázdněna zíráním na válečníky, aby je jednou v bitvě dokázala mezi ostatními rozpoznat. Vtiskla si do paměti Červenčin hnědý kožíšek. S Hnědovousem to bude těžší, usoudila, jelikož ten měl srst světle šedou a mourovatou. Ale špičky uší měl chlupaté – to si zapamatuje. Ježoura by snadno rozeznala kdekoli; jeho černé odstávající chlupy vypadaly jako ježkovy bodliny. Drozďák byl pískově šedý – jako oblázky, se kterými si se Sněžinkou hrály ve školce. Měl jasně zelené oči a na hrudi bílou skvrnu, jež vypadala jako nadýchaný obláček. Byl navíc mnohem menší než ostatní.

„Drozďák málo vyrostl?“ zeptala se Modřinka matky.

Měsíčnice zavrněla. „Ne, maličká, jen je mezi válečníky nejmladší. Obdržel své válečnické jméno teprve před čtvrtkou úplňku. Ještě poroste – uvidíš.“

Hlodášová bariéra zašustila a Modřinka se ohlédla. *Je to Vichrochvost?* Když do tábora vběhl Skálochlup s ptákem v tlamičce, zalilo Modřinku zklamání. Zašoupala packami a doufala, že si jí kocour nevšimne. Nebyla si úplně jistá, jestli už jí odpustil ten vpád do válečnického doupěte.

„To byl ale záludný trik!“ zvolala Grošotlapka na druhé straně mýtiny. Odkutálela se od Bělotlapky a vyskočila na packy. Učednice si tam u pařezu procvičovaly bojové techniky.

Bělotlapka se otřásla. „Nebylo to záludné! To je čirá dovednost!“ Nazlobeně na svou přítelkyni hleděla; ve slunečním svitu se jí třpy-

tilo zakalené oko. Modřinka už věděla, že na to oko nevidí, zato ale slyší tak dobře, že je nemožné ji překvapit. Modřinka se Sněžinkou to několikrát zkoušely.

„Mělas štěstí!" opáčila Grošotlapka. „Záplatík by to svedl líp."

Kde je vlastně Záplatík?

Modřinka přejela pohledem po mýtině. *Tamhle!* Levhartička a Záplatík se krčili před válečnickým doupětem a dívali se po sobě, jako by něco plánovali. Co asi mají za lubem?

„Už jsem čistá dost!"

Sněžinka ucukla pod matčiným jazykem a Modřinka obrátila svou pozornost zpátky ke své sestře.

Měsíčnice se posadila. „Vypadáte překrásně."

Sněžinka si odfrkla a jednou packou si trochu rozcuchala mokré chlupy okolo uší. Modřinka napřímila hruď a úhledně si upravila packy před sebou. *Prosím, ať je na mě Vichrochvost pyšný!* Měsíčnice jim už několikrát vyprávěla, jaký je jejich otec skvělý válečník, jak se statečný, dobrý v boji a jeden z nejlepších lovců v Hromovém klanu. *Doufám, že až vyrostu, budu jako on.*

„Proč za námi Vichrochvost ještě do školky nepřišel?" zakňourala Sněžinka. „Zmijozub chodí za Záplatíkem a Levhartičkou pořád! Minule jim přinesl myš."

„Váš otec se na vás přišel podívat hned, jakmile jste se narodily." Měsíčnice zachytila packou Sněžinčin kmitající ocásek a úhledně jí ho stočila přes packy. „Je to velmi důležitý válečník. Nemá čas na to, aby vám nosil dárky." Ustoupila o krok vzad a ještě jednou se na svá koťata podívala. „A navíc, ještě nejste dost velké, abyste mohly žrát myši."

Modřinka přivřela oči, když vzhlédla ke slunci. Už bylo téměř nad jejich hlavami. Vichrochvost by měl každou chvíli přijít. Otočila se, aby viděla na hlodášovou bariéru. Věděla, že válečnická hlídka obvykle vchází dovnitř dírou uprostřed. Záplatík jí už o klanovém životě mnoho povídal – o loveckých výpravách a hraničních hlíd-

kách. Taky jí vysvětlil, že válečník nejdříve loví pro svůj klan a teprve potom pro sebe.

Modřinka byla už teď odhodlaná vždy zajistit, aby byl její klan dobře nakrmený, i kdyby kvůli tomu měla sama hladovět.

Měsíčnice ztuhla a trhla čumáčkem. „Je tady!"

„Kde?" Sněžinka vyskočila na packy, otočila se a zahrnula přitom Modřinku sprškou prachu.

„Posaď se!" nařídila Měsíčnice.

Sněžinka se tedy zas rychle posadila a položila si ocásek zpátky na packy. V tu chvíli Modřinka spatřila, jak se hlodášová bariéra zachvěla. Vchodem dovnitř proběhl tmavě hnědý mourek s drozdem v tlamičce, za ním pak ještě světlá mourka.

„Kdo je to?" Modřinku ohromili dva hraboši, kteří mource viseli z tlamičky.

„Ten kocour je Vrabčoun a kočka Skvrnka." Měsíčnice nastražila uši. „Tamhle je!"

Skvrnku následoval do tábora velký šedý kocour. Rameny se otřel o hlodáš, až se jeho větve rozechvěly. Širokou hlavu držel vzpřímeně, bradu nahoře a jeho modré oči zářily jako hvězdy. V tlamičce svíral tu největší veverku, jakou kdy Modřinka viděla.

„Podívej, co nám přinesl na hraní!" vydechla Sněžinka.

„To není pro nás, ty hloupá!" špitla Modřinka a vzpomněla si na to, co jí povídal Záplatík. „Je to pro celý klan."

„A je to potrava, není to na hraní," dodala přísně Měsíčnice.

Sněžinka svěsila ramena a sledovala otce, jak pokračuje s hlídkou k hromadě s úlovky a pokládá veverku k ostatní kořisti. Pak se otočil a rozhlédl se po táboře.

„Seďte rovně!" zasyčela Měsíčnice.

Modřinka měla pocit, že když se napřímí ještě víc, převrátí se dozadu, ale seděla bez hnutí, dokud na nich Vichrochvost konečně nespočinul pohledem.

Jejich matka zapředla. „Vichrochvoste!“ Měsíčnice ukázala ocáskem na Sněžinku a Modřinku. „Pojď se seznámit se svými koťaty.“

Vichrochvost se rozběhl a zastavil se u nich. „S otevřenýma očima vypadají lépe,“ poznamenal. Hlas měl tak hluboký, že to znělo, jako by vrčel.

„Vidíš?“ vybídla ho Měsíčnice. „Obě mají modré oči jako ty.“

Ano! Modřinka pořádně vykulila oči, aby je mohl její otec obdivovat, ale ten se na ni sotva podíval, než se otočil zpátky k Měsíčnici. „Vypadá to, že z nich budou dobré válečnice.“

„Samozřejmě, že ano,“ zavrněla Měsíčnice. „Jsou to přece tvá koťata.“

Modřinka udělala krok vpřed. „Bylo těžké ulovit tu veverku?“ Chtěla, aby se na ni Vichrochvost znovu podíval. Možná si všimne, jak je její kožíšek podobný tomu jeho.

Shlédl na ni a zamrkal. „Tlusté veverky jsou snadná kořist.“

„Naučíš nás, jak je ulovit?“ zeptala se Sněžinka a ocasem vířila prach za sebou.

„To vás naučí vaši učitelé,“ odpověděl Vichrochvost. „Doufám, že je pro vás Borový měsíc vybere dobře.“

Koho by vybral on? Modřinčin pohled sklouzl k válečnickému doupěti, ze kterého právě vyšel Zmijozub. Levhartička a Záplatík potěšeně zamňoukali a vrhli se na něj. Levhartička se chytila za otcův ocas, zatímco Záplatík dopadl přímo mezi jeho ramena. Zmijozub s předstíraným překvapením zavrávoral a dramaticky spadl na zem. Levhartička a Záplatík mu skočili na břicho a pištěli, ale Zmijozub je se zavrněním shodil a vyhnal je za doupě.

Vichrochvost se ohlédl, co je to za povyk, a zaškubal ušima. Modřinka doufala, že si představuje, jak si takhle hraje se svými koťaty i on, jakmile je trochu víc pozná.

„Borový měsíc mě požádal, abych se s ním podělil o kořist,“ pověděl Vichrochvost Měsíčnici.

Modřinka zamrkala. „Teď?“ *To už odchází?* „Můžeme jít s tebou?“

Vichrochvost po ní střelil pohledem a ona až ucukla, když v něm uviděla směs znepokojení a rozpaků. *Copak nás nemá rád?*

„Koťata by měla zůstávat u školky,“ zamumlal.

Modřince se sevřelo srdce, když odběhl pryč… A pak se opět naplnilo nadějí, jelikož se zastavil a ohlédl se přes rameno. *Změnil snad názor?*

„Skálochlup mi říkal, že jste ho včera probudily,“ zabručel. „Držte se od válečnického doupěte dál.“ Otočil hlavu zpátky a odešel.

Modřinka za ním zírala plná zklamání.

Měsíčnice ocáskem pohladila Modřinku po rozcuchaném kožíšku. „Vichrochvost vám chtěl jen poradit,“ mňoukla. „Abyste příště byly chytřejší.“

Modřinka sklopila oči k packám a přála si, aby tu hloupou chybu nikdy neudělala.

Sněžinka skákala okolo matky. „Samozřejmě, že příště už budeme chytřejší. Myslí si, že máme myší mozky?“ Zastavila se a zamrkala. „Musí být vážně hodně důležitý válečník, když s ním chce Borový měsíc sdílet kořist.“

„To je.“ Měsíčnice sledovala, jak Vichrochvost popadl veverku, kterou ulovil, a odnesl ji k veliteli Hromového klanu. Pak se vřele podívala na Modřinku. „Nejspíš bude mít víc času později.“

Modřinka zvedla bradu. „Říkal, že z nás budou dobré válečnice!“ Tiše se zapřísáhla, že mu dokáže, že měl pravdu, a snažila se zahnat tu prázdnotu, kterou v nitru cítila.

„Měsíčnice!“ Nové mňouknutí Modřinku polekalo. Otočila se a spatřila skvrnitého šedého kocoura se světle modrýma očima, loudajícího se z tunelu v kapradí. „Veliký válečník se přišel podívat na svá koťata?“

Měsíčnice přimhouřila oči. „Samozřejmě.“

Sněžince se rozzářily oči. „Ty jsi Husipírko?“

„Jak jsi to poznala?“

„Tamhle je léčitelské doupě, že ano?“ mňoukla Sněžinka a čumáčkem ukázala na tunel z kapradí. „Takže to musíš být ty.“

Kocour se posadil. „Jak víš, že jsem za Husipírkem jen nešel?“ zeptal se.

„Viděly bychom tě vcházet!“ odpověděla Sněžinka. „Sedíme tu už věky!“

„Vážně?“ Husipírko se podíval na Měsíčnici.

Měsíčnice trhla ocáskem.

Modřinka si k léčiteli přičichla. „Máš stejný pach jako Peřovous.“ Na jeho kožíšku ulpívaly vůně zvláštních rostlin spolu s pachem zatuchlé podestýlky. „Říkal, že znáš název každé byliny v lese.“

„To je pravda.“ Husipírko si začal umývat tvář.

Sněžinka se prodrala před svou sestru. „Ujelnožka říkal, že jsi…“

„Nedělejme si starosti s tím, co říká Ujelnožka,“ utišila Měsíčnice okamžitě svou dceru.

Husipírko se přestal umývat a v očích mu zajiskřilo. „Vždycky mě zajímá, co Ujelnožka povídá.“

Modřinka se propletla kolem své sestry a připlácla ocásek sestře přes tlamičku. „Říkal, že téměř každý den chodíš sbírat byliny,“ mňoukla.

Husipírko pobaveně zavrněl. „Tahle je chytrá.“

„Já jsem taky!“ naléhala Sněžinka.

„Samozřejmě!“ Husipírkovi zacukaly fousky. „Jsi Měsíčnicino kotě. A to je ta nejchytřejší kočka, jakou znám.“ Letmo kmitl očima k Vichrochvostovi. „Alespoň ve většině ohledů.“ Přetočil se na záda a rameny se začal třít o teplou, drsnou zem. „Jsem rád, že je tu zase novolistí.“

Modřince se ten kocour líbil. Byl vtipný a přátelský. Byla ráda, že je to jejich příbuzný.

„Co ještě děláš?“ zeptala se Sněžinka dychtivě.

Husipírko se posadil a packou si urovnal fousky. „Kromě toho, že zajišťuji, aby byl celý klan zdravý?“

Modřinka slyšela, jak si její matka povzdechla. Nebyla snad na svého sourozence pyšná?

„Vykládám znamení od Hvězdného klanu,“ pokračoval Husipírko.

Modřinka nastražila uši. „Jaká znamení?“

Husipírko pokrčil rameny. „Například z mraků.“

Modřinka přivřela oči a vzhlédla. Nad hlavou jí mezi stromy zářila jasně modrá obloha, po které rychle pluly nadýchané bílé mráčky.

Husipírko si odkašlal. „Jen z toho pohledu poznám, že Hvězdný klan vidí koťata, která se rychle stanou učedníky.“

Strakatý mourek, jenž právě běžel kolem, se na léčitele ohlédl.

Husipírko na kocoura kývl. „Zdravím, Zmijozube.“

„Další proroctví?“ mňoukl Zmijozub šibalsky.

Modřinka na válečníka překvapeně zamrkala. Nevěřil snad v proroctví?

Sněžinka sotva dokázala zůstat v klidu. „Koťata, co se stanou učedníky? Myslí tím nás?“

„Možná,“ mňoukl Husipírko.

Zmijozub si odfrkl a běžel dál.

Modřinka naklonila hlavu na stranu. „Jak víš, že Hvězdní sesílají tu zprávu tobě, a ne jinému klanu?“

„Už mám hodně zkušeností.“ Husipírko otočil čumáček k tunelu z kapradí. „Chcete se podívat do léčitelského doupěte?“

Modřinka nadšeně zahrabala packami. „Ach ano, prosím!“ To byla ta poslední část tábora, kterou ještě neviděla.

„Měsíčnice!“ zavolal na jejich matku Borový měsíc.

„Už jdu!“ Měsíčnice se na Husipírka nejistě ohlédla. „Zvládneš se o ty dvě postarat chvíli sám?“

Nepotřebujeme, aby se o nás někdo staral! pomyslela si Modřinka rozhořčeně.

„Samozřejmě," mňoukl Husipírko.

Měsíčnice tedy zamířila za Vichrochvostem a Borovým měsícem a Husipírko odvedl Modřinku a Sněžinku chladným, zeleným tunelem z kapradí na travnatou mýtinku s malou tůňkou na jednom okraji. Ve vzduchu visela vůně bylin a tráva byla posetá jakýmisi listy, které Modřinka nepoznávala. Po všech stranách rostlo kapradí – kromě jedné, kde stála vysoká skála; uprostřed ní byla puklina dost široká na to, aby si tam kočka udělala doupě.

Z mezery v kapradí se ozvalo skřehotavé mňouknutí.

„Ouško se zotavuje ze zmijího kousnutí," vysvětlil Husipírko a zamířil k pacientovi skrytému v měkkých, zelených stěnách. „Naštěstí to byla malá zmije, takže za den nebo dva se jed dostane z jeho těla ven." Zmizel v kapradí. „Hned jsem zpátky."

„Pojď," špitla Sněžinka a setřásla si z packy nějaký zbloudilý list. „Podíváme se do té pukliny."

Modřinka zaváhala. Vichrochvost jí právě řekl, ať neprozkoumává místa, kde nemá co pohledávat.

„Je to v pořádku," povzbuzovala ji Sněžinka. „Husipírko nás přece pozval, abychom se na jeho doupě podívaly."

Modřinka se ohlédla zpět na chvějící se stonky, za kterými léčitel zmizel. „Asi máš pravdu." Rozběhla se za Sněžinkou k temnému otvoru ve skále.

„Půjdu první." Sněžinčin bílý kožíšek pohltil stín a zmizela v doupěti. Modřinka ji následovala a v náhlé tmě zamrkala. Pronikavé vůně jí okamžitě zaplnily čumáček i tlamičku.

„Podívej na všechny ty byliny!" vypískla Sněžinka.

Modřinka vykulila oči, aby si přivykla na bledé světlo pronikající dovnitř puklinou, a pak konečně uviděla, jak Sněžinka čmuchá v hromadě listů a semínek u zdi doupěte.

Sněžinka packou vytáhla tmavě zelený list. „K čemu se asi používá?"

Modřinka si k němu opatrně přičichla a nakrčila čumáček, protože voněl kysele.

„Vsadím se, že ho nespolkneš," provokovala ji Sněžinka.

Modřinka ustoupila o krok zpátky a zamrkala.

„Zbabělá myško!"

„Nejsem zbabělá myš!" *Cokoli kromě…* „Dobře, spolknu to!" Modřinka se sklonila a kousla do listu. Na jazýčku ucítila chmýří a chutnal tak hořce, že se jí z toho zvedal žaludek. Vyplivla kus na zem a začala si olizovat packy, aby tu pachuť dostala z jazyka pryč. „To je odporné!"

Sněžinka se dusila smíchy.

„Tak dobře, ty chytrolínko! Jsi na řadě." Modřinka se nazlobeně prohrábla hromádkou malých černých semínek a rozsypala je po podlaze. „Zkus jedno z nich."

„Dobře!" Sněžinka sklonila hlavu, slízla dvě semínka, spolkla je a olízla si tlamičku. „Lahodné!" oznámila s rozzářenýma očima.

„Co tu vy dvě děláte?!" zavřískala Měsíčnice, až obě koťata polekaně nadskočila. Matka popadla Modřinku za zátylek a vyhodila ji ven na travnatou mýtinku. Pak za ní vytáhla ven i Sněžinku.

„Snědly jste tam něco?" zeptala se Měsíčnice s panikou v očích.

Modřinka na ni hleděla, ale slova se jí zasekla v krku.

„Takže?" zabručela Měsíčnice.

„Já… Já jsem to hned vyplivla," vykoktala Modřinka. Nervózně se ohlédla na Sněžinku, když Měsíčnice stočila pohled k ní.

„A ty?"

Sněžinka sklopila oči k packám. „Já jsem něco spolkla," zamumlala.

„Husipírko!"

Léčitel vystrčil hlavu z Ouškova pelíšku. „Co se děje?"

„Koťata byla ve tvém doupěti a Sněžinka něco spolkla!"

Husipírko zamrkal. Vyskočil z kapradí a přeběhl přes trávu za nimi.